

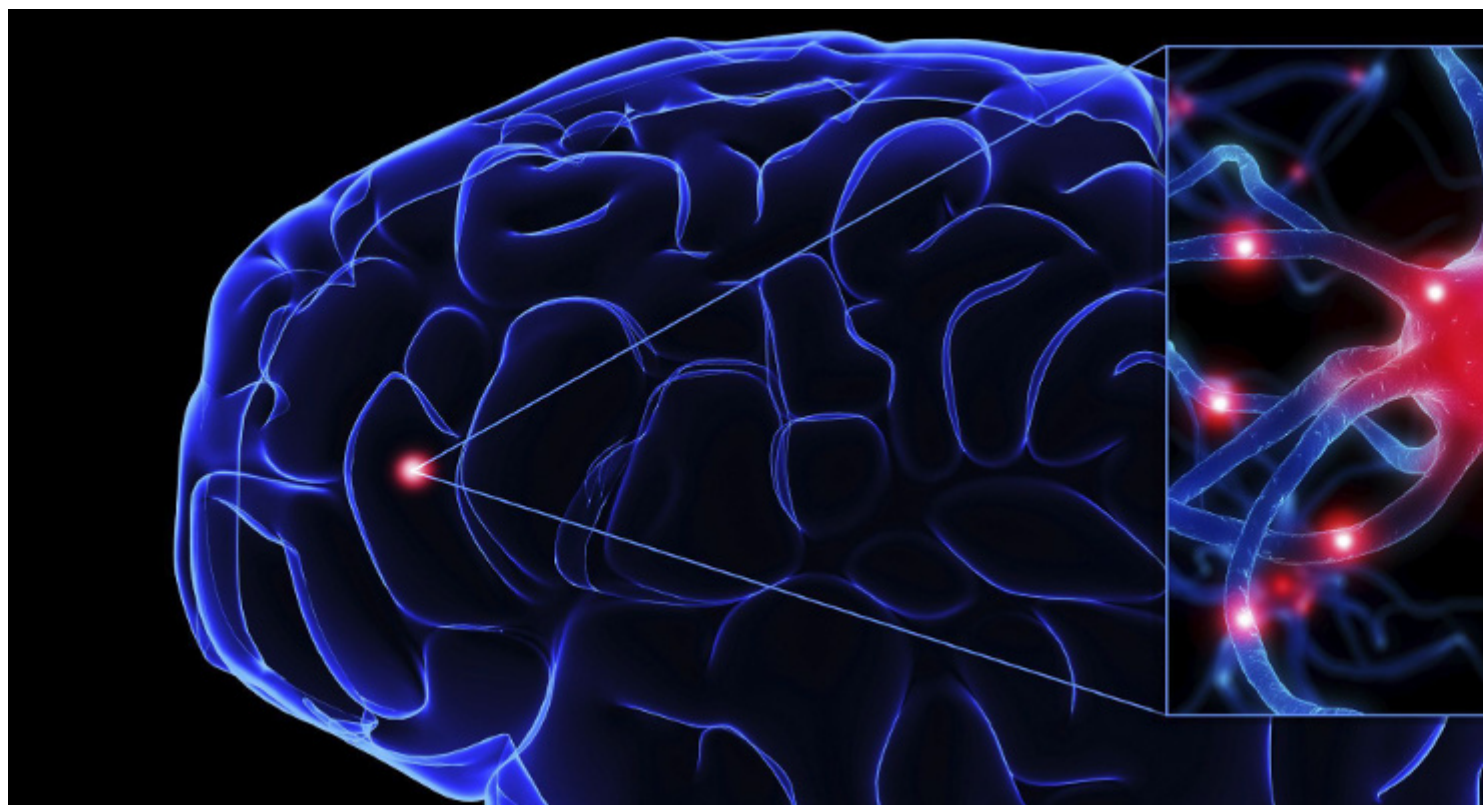
Ερωτήματα μέσα από την εμπειρία της κλινικής πράξης στη Νευρολογία (Βασίλειος-Αρσένιος Λιούτας, Επ. Καθηγητής Νευρολογίας Ιατρικής Σχολής Harvard)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=183044>]

Η εξέλιξη της Νευροεπιστήμης ακολούθησε με επιταχυνόμενο ρυθμό μέσα στον 20ό αιώνα και πολλά μυστικά της λειτουργίας του νευρικού συστήματος εξιχνιάστηκαν στο περιβάλλον του εργαστηρίου. Ενώ η γνώση της φυσιολογίας αυξανόταν αλματωδώς, η κλινική Νευρολογία προχώρησε με αρκετά βραδύτερο ρυθμό στις δεκαετίες που ακολούθησαν τις ανακαλύψεις του Charcot και των μαθητών του.

Πηγή: www.science.uwa.edu.au

Ίσως η πλέον σημαίνουσα φυσιογνωμία στην κλινική Νευρολογία του 20ού αιώνα ήταν ο Καναδικής καταγωγής Charles Miller-Fisher, που εργάστηκε κυρίως στο νοσοκομείο Massachusetts General Hospital, ένα από τα πανεπιστημιακά νοσοκομεία της Ιατρικής σχολής του Harvard και μεσουράνησε τις δεκαετίες του 1950-1970. Ο C. Miller-Fisher, όπως ήταν συνήθως γνωστός, είχε έναν σπάνιο συνδυασμό ανεξάντλητης υπομονής, μεγάλης παρατηρητικότητας με έμφαση στη λεπτομέρεια στο όριο της εμμονής, μεγάλης επιστημονικής οξυδέρκειας και ιδιαίτερου χαρίσματος στην επιστημονική συγγραφή. Ήταν ίσως από τους τελευταίους εφαρμοστές της ανατομοκλινικής μεθόδου σε μια εποχή που αυτή είχε ήδη αρχίσει από ένα εγκεφαλικό στο μετωπιαίο λοβό.

Πώς να βοηθήσει συγγενείς και οικείους ενός ασθενούς που βλέπουν κάποιον αγαπημένο τους να αλλάζει κυριολεκτικά σε κάποιον άγνωστο καθώς η άνοια ή ένας όγκος διηθεί τον εγκέφαλο και αλλάζει την προσωπικότητά του; Πώς μπορεί κανείς να συμπαρασταθεί σε ασθενείς με μια διαγνώσεις επίπονες σαν μαρτύριο, όπως η νόσος του κινητικού νευρώνα που θα τους καταδικάσει σε προοδευτική παράλυση όλων των μυών, φυλακίζοντας τους στο ίδιο τους το σώμα, αδύναμους να μιλήσουν ή και να αναπνεύσουν χωρίς υποστήριξη ενώ οι αισθήσεις τους είναι άθικτες; Πώς αντιδρά κανείς όταν τον καλούν να αποφανθεί αν ο εγκέφαλος είναι νεκρός ή όχι, που σε πολλές περιπτώσεις πρακτικά και νομικά ισοδυναμεί με «είναι ο ασθενής νεκρός ή ζωντανός»;

Ο Allan Ropper καταθέτει την εμπειρία δεκαετιών κλινικής πράξης στο βιβλίο αυτό μέσα από μια σειρά περιστατικών που είναι πέρα για πέρα αληθινά, όσο κι αν φανούν ακραία ή υπερβολικά στον μη ειδικό αναγνώστη. Κάποιοι αναγνώστες ενδεχομένως θα βρουν το βιβλίο καταθλιπτικό, άλλοι θα προβληματιστούν με ορισμένα περιστατικά κι πολλοί πιθανώς θα εκπλαγούν με αποκαλύψεις του συγγραφέα, ο οποίος παρόλο το υψηλό κύρος του στην ιατρική κοινότητα δεν διστάζει να εκτεθεί παραθέτοντας και διαγνωστικές του παραλείψεις. Πέρα και πάνω απ' όλα αυτά όμως, το βιβλίο διαπνέεται από το βαθύ και ειλικρινές ενδιαφέρον του συγγραφέα για την προσωπική ιστορία του κάθε ασθενούς και από την ακαταμάχητη γοητεία που του ασκεί αυτό το θαυμαστό μαύρο κουτί, ο εγκέφαλος.

Πρόλογος για την ελληνική έκδοση του:

Dr. Allan H. Ropper & Brian David Burrell, “Πέφτοντας στην τρύπα του λαγού”. Οι περιπέτειες ενός νευρολόγου στη χώρα του εγκεφάλου, (Reaching Down the Rabbit Hole), Μετάφραση Ελένη Βύζα, Επιστημονική επιμέλεια: Δρ Βασίλης Λιούτας, εκδόσεις ΡΟΠΗ, Θεσσαλονίκη 2017, σσ. 258

Βασίλειος-Αρσένιος Λιούτας, MD

Επίκουρος Καθηγητής Νευρολογίας Ιατρικής Σχολής Harvard

Νευρολογική Κλινική, Τμήμα Αγγειακής Νευρολογίας

Beth Israel Deaconess Medical Center

Σεπτέμβριος 2017

Βοστώνη, Η.Π.Α